

ydes i begge Tilfælde, skønner jeg ikke, hvad der skulde diktere en almindelig kommunal Uvillie mod Arbejder, udførte efter § 32, hvis en saadan ikke kan siges at være til Stede overfor Arbejder, der eventuelt sættes i Gang i Henhold til dette Lovforslag.

Men den højtærede Socialminister sagde her fra denne Plads for nogle Timer siden, at det, som man her foreslog, kun var en Begyndelse. Han sagde, der skulde andet, der skulde mere til. Og jeg forstod denne Udtalelse, som blev fremsat i Forbindelse med Spørgsmaalet om en Forebyggelse af Arbejdsløsheden, derhen, at den højtærede Socialminister ligesom antydede, at man havde videregaaende Planer. Og jeg kan særdeles vel forstaa, at man har beskæftiget sig med saadanne videregaaende Planer; thi man har jo gennem Maaneder været klar over, at med Deflationen vilde følge Vanskeligheder paa Arbejdsmarkedet som de, vi nu staar overfor. Det har vi gennem Maaneder været vidende om. Den højtærede Statsminister har allerede for over et Aar siden, nemlig i Sommeren 1924 ved Aabningen af Købestævnet i Fredericia, givet Udtryk for Regeringens Ønske om, hvis en saadan Situation som den, vi nu har, opstod, at komme Industrien, Virksomhederne til Hjælp og give dem „Krykker“, som den højtærede Minister den Gang kaldte det. Ministeren har i afvigte Sommer gentaget disse Udtalelser, talt om de Teorier, Doktriner, som man var rede til, naar Vanskelighederne maaske maatte melde sig, at lægge til Side; altsaa maa man gaa ud fra, at man beskæftiger sig med videregaaende, med forebyggende Planer. Og det staar da ogsaa i nøjeste Overensstemmelse med de Krav, som man gennem hele Perioden fra 1920 til 1924 bogstavelig talt hver eneste Dag rejste baade i Rigsdagen og rundt paa Landets Talerstole og i den socialdemokratiske Presse. Men det er da ganske utænkeligt, at man, efter at man nu gennem Maaneder har set en Vækst af Arbejdsløsheden, som har bragt Tallet af arbejdsløse op til mere end det dobbelte af sidste Aars, skulde staa ganske blank, ganske uden Linier fremad for det Arbejde, som her skal udføres. Nu har jeg jo nok forstaaet paa det, som den højtærede Socialminister har sagt under Mødet her i Aften, at den højtærede Statsminister venter paa en Skrivelse fra Industri- raadet. Men det er jo dog fuldstændig utænkeligt, at denne Regering, hvis Medlemmer som Opposition havde fuldt ud

klart udtalte og fuldt udarbejdede Retningslinier for den Politik, der skulde føres, til Imødegaaelse af Arbejdsløshed fra 1920 til 1924, at denne Regering, disse Personer, som nu sidder paa Regeringspladserne, nu skyder hele denne Sag til Side, afventende en Skrivelse fra en Institution, som man ganske sikkert med Lethed kunde have mobiliseret i denne Sag til med kort Varsel at afgive en Meddelelse om, hvilke Veje den vilde pege paa til Løsning af Spørgsmaalet. Om det, som man muligvis vil glide ind i, skal være af den ene eller den anden Karakter, Værn under en eller anden Form; Importregulering, Told, eller hvad andet nu nævnes kan, ja, det kan jeg jo ikke vide noget om; men jeg beder, om vi ikke maa faa Oplysning i saa Henseende. Arbejdsløsheden vokser nu med et Par Tusind Mand om Ugen. Der er ikke nogen som helst Forhaabning — heller ikke hos de Herrer, derom føler jeg mig overbevist — om, at de kommende Uger ikke vil vise et lige saa mørkt Billede som de senest svundne. Det er da ganske utænkeligt, at Regeringen ikke skulde have stillet sig det Spørgsmaal: Hvad skal man nu gøre for snarest muligt at sætte forebyggende ind, og ad hvilke Veje skal man — saaledes som den nuværende højtærede Erhvervsminister i sin Tid spurgte mig — tilrettelægge en saadan Hjelpepolitik, saaledes at de arbejdsløses Hjem i den kommende Vinter kan holdes oppe? Det er umuligt andet end, at der maa foreligge nærmere udarbejdede Planer for de Veje, som man til Løsning af denne Sag vil følge.

Den højtærede Statsminister glimrer ved sin Fraværelse, hører derfor ikke mit Spørgsmaal og er sagtens heller ikke i Stand til at besvare det; vi har maaske ogsaa gennem de Udtalelser, den højtærede Minister har fremsat, en tydelig Tilkendegivelse af, hvor renonce denne Minister er i denne Sag. Men det er dog utænkeligt, at den højtærede Socialminister, under hvem denne Sag jo direkte sorterer, og som Spalte op og Spalte ned i det af ham tidligere ledede Blad har udviklet, hvorledes denne Opgave skulde løses, at han som Minister gennem hele denne Sommer og dette Efteraar — og han har jo dog været hjemme ikke saa ganske kort — ikke skulde have faaet Lejlighed til at søge udformet nærmere Planer til at forebygge og til at hjælpe i det Omfang, som Situationen gør fornødent. Maa vi da ikke anmode den højtærede Socialminister om, her under denne Debat, af